

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobkyně: **PhDr. L. W.**
místem poskytování zdravotních služeb Ž. 2092, Č.
zastoupená advokátem JUDr. Danielelem Weinholdem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. MZDR 57223/2017-3/PRO,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 8. 2. 2018 domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. MZDR 57223/2017-3/PRO (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru správních činností ve zdravotnictví a sociální péči (dále jen „Magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 7. 2017, č. j. MHMP 117178/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím zrušil Magistrát rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 16 ze dne 21. 1. 2002, č. j. OSZ/RO/02/2002, o registraci nestátního zdravotnického zařízení opravňující žalobkyni k poskytování zdravotních služeb v oboru klinická psychologie ambulantní formou na adrese V. 144/12, P. 5 (dále též jen „registrace 2002“). Magistrát zrušil registraci předmětného nestátního zdravotního zařízení podle § 121 odst. 3, § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 4 písm. f) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), a to ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, tj. ke dni 19. 12. 2017.
3. Kontrolním zjištěním a z obsahu podaného vyjádření žalobkyně zjistil Magistrát porušení § 24 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách tím, že zdravotní služby nebyly v daném místě žalobkyni poskytovány po dobu delší než jeden rok a žalobkyně nesplnila povinnost požádat příslušný správní orgán dle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zdravotních službách o ukončení poskytování zdravotních služeb v oboru uvedeném ve výroku rozhodnutí o registraci a požádat o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení. Magistrát dále zjistil, že žalobkyně nemá od 1. 4. 2010 pro místo poskytování zdravotních služeb na P. 5, uvedené v registraci 2002, nájemní smlouvu, čímž přestala splňovat též požadavky na technické a věcné vybavení a dále požadavky na personální zabezpečení poskytovaných zdravotních služeb v oboru klinická psychologie dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítla, že 1) prvostupňové rozhodnutí bylo vadně doručováno žalobkyni namísto zmocněnci, ačkoliv byla Magistrátu nejpozději dne 7. 2. 2017 známa plná moc a ačkoliv na základě této plné moci Magistrát v rámci kontroly se zmocněncem jednal; 2) oprávnění k poskytování zdravotních služeb, které žalobkyni udělil Krajský úřad Středočeského kraje dne 31. 5. 2012 pod č. j. 072881/2012/KUSK (dále též jen „rozhodnutí 2012“) pro místo poskytování zdravotních služeb na adrese Ž. 2092, Č., zahrnuje ve smyslu § 19 odst. 1 písm. b) a c) zákona o zdravotních službách všechna místa poskytování zdravotních služeb a nahrazuje tak jakoukoliv předcházející registraci (včetně té z roku 2002); 3) registrace 2002 pozbyla platnosti nejpozději dnem právní moci rozhodnutí 2012, neboť rozhodnutí o registraci není rozhodnutím o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb (dále jen „oprávnění“), a proto Magistrát aplikoval ustanovení právního předpisu, která se na věc nevztahují, kdy za účinnosti zákona o zdravotních službách byl příslušným správním orgánem pouze Krajský úřad Středočeského kraje, který oprávnění žalobkyni vydal, přičemž zákon o zdravotních službách rozlišuje i terminologicky mezi oprávněním a registrací a pouze připouští, aby na základě registrace mohl poskytovatel dočasně, tj. do právní moci rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb, poskytovat zdravotní služby a jakmile je oprávnění podle zákona o zdravotních službách vydáno, dřívější registrace pozbývá platnosti; 4) rozhodnutí Magistrátu o zrušení registrace je rozhodnutím nicotným, neboť registrace 2002 jako historické rozhodnutí nelze zrušit; 5) odkaz Magistrátu na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 1/12 je bezpředmětný, neboť na § 121 odst. 5 nikdy neodkazovala, nýbrž poukazovala na § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách; 6) Magistrát zbytečně kontaktoval společnost ALBET, spol. s r.o., přestože věděl, že žalobkyně jako poskytovatelka zdravotních služeb na P. 5 již po dobu 8 let nepůsobí.

II. Napadené rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve ke skutkovým zjištěním uvedl, že na základě kontroly provedené Magistrátem dne 12. 1. 2016 na adrese místa poskytování zdravotních služeb na P. 5 žalobkyně jako poskytovatelky, bylo zjištěno, že na této adrese nejsou poskytovány žádné zdravotní služby v oboru klinická psychologie, ačkoli žalobkyně zde byla oprávněna k jejich poskytování na základě registrace 2002. Na základě kontrolních zjištění zahájil Magistrát s žalobkyní dne 16. 5. 2017 správní řízení o zrušení registrace dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. K zahájenému správnímu řízení se žalobkyně vyjádřila prostřednictvím svého zmocněnce dopisem ze dne 18. 5. 2017, v němž vyjádřila přesvědčení, že působí jako poskytovatelka zdravotních služeb na základě rozhodnutí 2012, resp. rozhodnutí jemu předcházejícího z 24. 7. 2009, č. j. 119640/2009/KUSK (dále jen „rozhodnutí 2009“), a tuto skutečnost řádně Krajskému úřadu Středočeského kraje oznámila, přičemž od účinnosti zákona o zdravotních službách nenastala žádná změna, kterou by měla oznamovat, přičemž registrace 2002 je historickým rozhodnutím, a tudíž nemůže být zrušena.
6. Poté žalovaný přistoupil k vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobkyně.
7. Odvolací námitku stran procesních pochybení při doručování shledal žalovaný důvodnou, neboť z postupu žalobkyně ve správním řízení bylo zřejmé, že projevila vůli být v řízení zastoupena. První plná moc založená ve správním spise je ze dne 7. 7. 2009, a to pro účely zastupování žalobkyně před Krajským úřadem Středočeského kraje a dalšími příslušnými orgány ve věcech souvisejících se schválením provozu žalobkyně v Č., kterou žalobkyně zaslala Magistrátu dne 7. 2. 2017, tj. v době probíhající kontroly. V návaznosti na tuto plnou moc Magistrát komunikoval se zástupcem žalobkyně v průběhu kontroly až po doručení protokolu o kontrole. Žalovaný konstatoval, že Magistrát měl na tuto plnou moc reagovat výzvou k upřesnění rozsahu zmocněnceva oprávnění, resp. k doložení jiné plné moci. Žalobkyně se tedy mylí, že první plná moc opravňovala zmocněnce pro účely tohoto řízení, ale důvodná je námitka, že při pochybnostech o obsahu plné moci je na straně správního orgánu, aby vyzval zmocněnce k odstranění nedostatků. Druhá plná moc založená ve správním spise je datována 15. 8. 2017 a její rozsah je stanoven „*k zastupování před příslušnými orgány ve věci zjištění a prohlášení nicotným rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, označeného jako 'rozhodnutí o zrušení registrace', č. j. MHMP117178/2017, datovaného 25. červencem 2017, a k odvolání proti tomuto rozhodnutí, jakož i k zastupování ve všech souvisejících řízeních*“. Vzhledem k tomu, že správní orgány stíhá povinnost poučovat účastníky o procesních právech, označil žalovaný postup Magistrátu v tomto dílčím kroku za rozporný se základními zásadami činnosti správních orgánů dle § 4 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný konstatoval, že pokud bylo odvolání podáno jinou osobou, než je žalobkyně, bylo na Magistrátu, aby výslovně vyzval žalobkyni k doložení odpovídající plné moci prokazující zastoupení osobou, jež za ni činí úkon. Žalovaný konstatoval, že doručení zástupci účastníka správního řízení má význam z hlediska běhu lhůt, ale pokud doručení písemnosti zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, v praxi to znamená, že lhůta pro provedení určitého úkonu, jež by z takové písemnosti vyplývala, se bude obecně počítat nikoli od doručení písemnosti zastoupenému, ale výlučně od doručení písemnosti zástupci (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2012, č. j. 78 A 5/2011 - 31). Žalovaný tak v předmětné věci posuzoval procesní aktivity žalobkyně, přičemž zdůraznil, že podle § 84 odst. 2 správního řádu platí, že neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil (v obecné rovině též § 19 odst. 7 správního řádu). Žalovaný uvedl, že z podaného odvolání je zjevné, že zmocněnec

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobkyně se s prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu, jakož i s úkony předcházejícími, seznámil, neboť proti rozhodnutí podal jménem žalobkyně včasné a podrobně odůvodněné odvolání. Procesním postupem žalobkyně, resp. jejího zmocněnce, tak bylo pochybení spočívající v nesprávném procesním postupu Magistrátu zhojeno. Žalovaný konstatoval, že námitka stran pochybení Magistrátu při doručování je tedy důvodná, ale toto pochybení nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť posléze se aktivitou žalobkyně seznámil s rozhodnutím též její zmocněnec, neboť na prvostupňové rozhodnutí reagoval (a doložil řádnou plnou moc), žalobkyně tudíž nebyla zkrácena na svých procesních právech.

8. Odvolací námitku, že oprávnění k poskytování zdravotních služeb na základě rozhodnutí 2012 pro poskytování zdravotních služeb v Č. zahrnuje ve smyslu § 19 odst. 1 písm. b) a c) zákona o zdravotních službách všechna místa poskytování zdravotních služeb a nahrazuje jakoukoliv předcházející registraci (včetně té z roku 2002), žalovaný neshledal důvodnou. Žalovaný konstatoval, že rozhodování o udělení veřejnoprávního oprávnění k poskytování zdravotních služeb je založeno na regionálním principu podle jednotlivých správních obvodů krajských úřadů. Pokud poskytuje poskytovatel zdravotních služeb zdravotní služby na území více krajských úřadů, musí disponovat oprávněními udělenými více krajskými úřady (v minulosti registracemi nestátních zdravotnických zařízení), neboť každý krajský úřad může rozhodovat pouze v mezích svěřených mu zákonem, tj. pouze ohledně míst poskytování zdravotních služeb, která se nacházejí v jeho správním obvodu, není proto vyloučeno, aby měl poskytovatel zdravotních služeb platné oprávnění (registraci) ve správním obvodu jednoho krajského úřadu a současně oprávnění (registraci) ve správním obvodu jiného krajského úřadu. Správní obvody Magistrátu a Krajského úřadu Středočeského kraje však nelze zaměňovat, třebaže se jejich sídla nacházejí na území hlavního města Prahy. Krajský úřad Středočeského kraje proto nebyl a není oprávněn uvádět v rozhodnutí místo poskytování zdravotních služeb, které se nenachází v jeho správním obvodu.
9. Námitku žalobkyně, že registrace 2002 pozbyla platnosti dnem právní moci rozhodnutí 2012, žalovaný neshledal důvodnou, neboť ačkoliv zákon o zdravotních službách předpokládá možnost tzv. přeregistrace, tj. právo stávajícího poskytovatele zdravotních služeb, kterému v minulosti byla udělena registrace nestátního zdravotnického zařízení podle zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, účinného do 31. 3. 2012 (dále jen „zákon č. 160/1992 Sb.“), požádat o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb dle zákona o zdravotních službách (§ 121 odst. 1 větu druhou zákona o zdravotních službách), rovněž platí, že tak lze učinit toliko v rámci působnosti daného krajského úřadu a daného správního obvodu. Žalovaný konstatoval, že bylo možné nahradit registraci 2002 oprávněním k poskytování zdravotních služeb pouze v rámci působnosti Magistrátu, a to pro stejné místo poskytování zdravotních služeb na P. 5), pokud by žalobkyně i nadále zamýšlela poskytovat zdravotní služby na této adrese. Vydání dalšího oprávnění (či původně registrace) v rozhodnutí 2012 tak nemělo vliv na trvání registrace pro místo poskytování na P. 5.
10. Odvolací námitku žalobkyně, že prvostupňové rozhodnutí Magistrátu je rozhodnutím nicotným, neboť registraci 2002 jako historické rozhodnutí nelze zrušit, neshledal žalovaný důvodnou. Žalovaný konstatoval, že Magistrát byl za zákonem stanovených podmínek oprávněn zrušit registraci pro místo poskytování zdravotních služeb na adrese, která se nachází v jeho správním obvodu, ne pro místo poskytování zdravotních služeb ve

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správním obvodu jiného kraje. Žalovaný konstatoval, že předmětná správní činnost Magistrátu pouze reflektovala faktický stav, tj. že žalobkyně již léta neposkytovala zdravotní služby na P. 5. Prvostupňovým rozhodnutím nikterak není dotčeno rozhodnutí 2012.

11. Argumentaci žalobkyně § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách a nesouhlas s odkazem Magistrátu na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 1/12, shledal žalovaný rovněž nedůvodnými. Žalovaný konstatoval, že jestliže podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách rozhoduje o udělení oprávnění krajský úřad, v jehož správním obvodu je zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány, je nade vší pochybnost zřejmé, že rozhodnutím 2012 nebyla (ani nemohla být) nijak dotčena registrace 2002 ve vztahu k místu poskytování, které se nachází ve správním obvodu jiného kraje.
12. Odvolací námitku stran zbytečného kontaktu vlastníka objektu původního místa poskytování zdravotních služeb, přestože žalobkyně jako poskytovatelka zdravotních služeb na P. 5 již po dobu 8 let nepůsobila, žalovaný neshledal důvodnou. Jestliže Magistrát opatřil v souladu s § 3 správního řádu další podklady pro své rozhodnutí tím, že zkontaktoval vlastníka objektu původního místa poskytování zdravotních služeb, aby zjistil a postavil najisto, že žalobkyně již několik let na uvedené adrese zdravotní služby neposkytuje (což ani v odvolání nikterak nezpochybnila), pak Magistrát nepostupoval v rozporu s právními předpisy.
13. Žalovaný shrnul, že porušení zákona shledal v případě pochybení Magistrátu při doručování, resp. při nedostatečné poučovací povinnosti o procesních právech žalobkyně, což souvisí s úkony zástupce, jehož odpovídající plná moc nebyla původně doložena, aniž by na tuto skutečnost Magistrát adekvátně reagoval. Toto procesní pochybení však nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť zástupce žalobkyně se s úkony Magistrátu a prvostupňovým rozhodnutím seznámil. Jiné vady v procesním postupu Magistrátu žalovaný neshledal. V rovině práva hmotného rovněž žalovaný žádné vady neshledal, neboť vzhledem k tomu, že žalobkyně v místě poskytování zdravotních služeb na P. 5 zdravotní služby několik let neposkytovala (což navíc výslovně potvrdila), nemůže z povahy věci v daném místě splňovat zákonem předpokládané podmínky pro poskytování zdravotních služeb dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Dále též skutečnost dle § 24 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách byla v řízení prokázána, přičemž žalobkyně toto skutkové zjištění nikterak nepopřela.

III. Žaloba

14. Žalobkyně v podané žalobě v podstatě opakuje svá tvrzení vznesená již dříve v odvolacích námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí.
15. Žalobkyně uvedla, že působí na základě rozhodnutí 2012, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí 2009, s výlučným místem poskytování zdravotních služeb v Č. Před vydáním rozhodnutí 2009 informovala Krajský úřad Středočeského kraje o změně místa výkonu poskytování zdravotních služeb (z V. 144, P. 5 na Ž. 2092, Č.), a tato změna byla krajským úřadem zohledněna v rozhodnutí 2009. Rozhodnutí 2012, v důsledku kterého žalobkyni vzniklo jediné oprávnění k poskytování zdravotních služeb, řádně zohledňuje místo výkonu poskytování zdravotních služeb žalobkyní v Č. Podle žalobkyně tak ke dni účinnosti zákona o zdravotních službách (tj. dne 1. 4. 2012, pozn. soudu) poskytovala žalobkyně zdravotní služby výlučně na adrese v Č., přičemž oprávnění podle zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zdravotních službách zahrnuje všechna místa poskytování zdravotních služeb dle § 19 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona, a nahrazuje jakoukoliv předcházející registraci (včetně registrace 2002, kterou ruší prvostupňové rozhodnutí). I kdyby totiž, jak to předpokládá § 18 odst. 1 písm. a) bod 5. zákona o zdravotních službách, žalobkyně měla teoreticky více míst poskytování zdravotních služeb, muselo by oprávnění k poskytování zdravotních služeb vydané podle zákona o zdravotních službách (tj. rozhodnutí 2012) uvádět všechna tato místa v souladu s § 19 odst. 1 písm. b) a c) zákona o zdravotních službách. Rozhodnutí 2012 přitom uvádí výlučně místo výkonu v Č., přičemž toto oprávnění vyčerpává všechna myslitelná místa poskytování zdravotních služeb žalobkyní. Rozhodnutí 2012 tedy zahrnuje všechna místa poskytování zdravotních služeb žalobkyní, jelikož na žádném jiném místě zdravotní služby ani neposkytovala a neposkytuje. Žalobkyně konstatovala, že na P. 5 nepůsobí již téměř osm let, přičemž tato skutečnost je zřejmá i z veřejných evidencí jako je Registr ekonomických subjektů v ARES či Národní registr poskytovatelů zdravotních služeb.

16. V *prvním žalobním bodě* žalobkyně namítla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vadně doručováno, protože trpí zásadní procesní chybou, která již sama o sobě měla být důvodem pro jeho zrušení.
17. Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že registrace 2002 podle dřívějšího zákona č. 160/1992 Sb. pozbyla platnosti (podle věty první § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách) nejpozději právní mocí rozhodnutí 2012, a nemůže být proto zrušena prvostupňovým rozhodnutím o mnoho let poté, kdy již pozbyla platnosti (tento žalobní bod se průběžně vine napříč celou žalobou). Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí aplikoval ustanovení právního předpisu, která se na věc nevztahují, neboť 1) „*rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb*“, na které zákon o zdravotních službách odkazuje, je v případě žalobkyně jediné rozhodnutí 2012; 2) registrace 2002 není „*rozhodnutím o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb*“, ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tak neexistovalo žádné veřejnoprávní oprávnění k poskytování zdravotních služeb na P. 5; 3) za účinnosti zákona o zdravotních službách byly a jsou zdravotní služby žalobkyní poskytovány výlučně v Č., takže příslušným správním orgánem dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách je Krajský úřad pro Středočeský kraj, nikoliv Magistrát; a 4) zákon o zdravotních službách striktně věcně i terminologicky rozlišuje „*oprávnění*“ definované v § 2 odst. 1 jako „*oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle tohoto zákona*“ a „*registraci*“ definovanou v § 121 odst. 1 jako „*rozhodnutí o registraci podle dosavadního zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních*“, přičemž účinností tohoto zákona se dřívější „*registrace*“ nestaly „*oprávněním*“, nýbrž pouze bylo umožněno (dočasně, do právní moci nově vydaných oprávnění) poskytovat zdravotní služby na základě „*registrace*“. Jakmile oprávnění dle zákona o zdravotních službách bylo vydáno, registrace dle zákona č. 160/1992 Sb. zanikla (pozbyla platnosti), nelze proto zaměňovat pojmy „*oprávnění (k poskytování zdravotních služeb)*“ a „*registrace*“. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul zásadní rozdíl mezi „*registrací*“ a „*oprávněním*“, když ztotožnění těchto dvou odlišných právních aktů odůvodnil toliko citací § 121 odst. 1 věty první zákona o zdravotních službách, přičemž se jedná o ustanovení, které svou dikcí a významem naopak „*registraci*“ od „*oprávnění*“ odlišuje. Závěr žalovaného, že „*v zásadě se tedy v případě registrace rovněž jedná o oprávnění k poskytování zdravotních služeb, jen vydané podle dříve platných předpisů*“, je nezdůvodněný a rozporný jak s jazykovým vyjádřením v normativním textu, tak se smyslem citovaného ustanovení zákona, neboť nelze ztotožnit dva různé akty (dvě různá povolení) pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

proto, že ve vymezeném rozsahu, resp. po vymezenou dobu, povolují stejnou činnost. Prvostupňové rozhodnutí o zrušení registrace je tak podle žalobkyně rozhodnutím nicotným, neboť „registrace“ ze dne 28. 1. 2002 je pouze historickým rozhodnutím (nejde o žádné aktuálně existující oprávnění), a tudíž z podstaty věci nemůže být nyní zrušena (ani k takovému zrušení nemůže mít Magistrát, resp. žalovaný, pravomoc).

18. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska požadavků kladených na určitost, srozumitelnost a náležité odůvodnění správních rozhodnutí, neboť žalovaný pominul podstatu výhrad žalobkyně ohledně záměny čtvrtého a pátého odstavce § 121 zákona o zdravotních službách Magistrátem, na niž reagoval žalovaný polemikou s dopady čtvrtého odstavce § 121, a na poukaz žalobkyně na nepravdivé tvrzení určené třetí osobě a datované květnem 2017 o tom, že se údajně žalobkyně „*prokazuje dokladem*“ opravňujícím užívat cizí nemovitost, reagoval žalovaný absurdním výkladem textu, podle něhož sloveso „*prokazuje se*“ znamená povinnost prokazovat se pro účely udělení oprávnění či pro kontrolu, ačkoliv skutkový stav je opačný – žalobkyně se pro udělení oprávnění dokladem o užívání nemovitosti na P. 5 neprokazuje, ani nemá takovou povinnost, když žádné oprávnění k užívání prostor resp. výkonu zdravotních služeb v P. 5 ani nemá.
19. Ze shora uvedených důvodů proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vyslovil nicotnost prvostupňového rozhodnutí, popřípadě prvostupňové rozhodnutí též zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný ve vyjádření z 1. 8. 2018 k *prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že k námitce vadného doručování se vyjádřil již na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč toto procesní pochybení nevedlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť vada byla postupem žalobkyně jako účastníka řízení zhojena, a zrušení rozhodnutí z toho důvodu by nevedlo k jinému výsledku.
21. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že námitku ohledně jediného oprávnění k poskytování zdravotních služeb, které měl žalobkyni udělit Krajský úřad Středočeského kraje, přičemž toto oprávnění mělo nahradit všechna předchozí oprávnění [podle žalobkyně i to, které v minulosti udělil Úřad městské části Prahy 16 – dnes kompetence spadající na základě § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách pod Magistrát], rovněž žalovaný vypořádal již na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, že udělování oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách, resp. dříve rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení dle zákona č. 160/1992 Sb., jsou založena na regionálním principu, tzn., že o udělení tohoto veřejnoprávního oprávnění k poskytování zdravotních služeb rozhodovaly a rozhodují jednotlivé krajské úřady (v P. Magistrát) dle místa poskytování zdravotních služeb (správní obvod krajského úřadu), není tak vyloučeno, aby jeden subjekt měl oprávnění k poskytování zdravotních služeb vydaná různými krajskými úřady, v různém čase, případně mohou být některá, ať už na žádost nebo *ex officio* konkrétním příslušným správním orgánem odnímána, pozastavována či měněna, avšak vždy v mezích působnosti daného správního orgánu. Krajský úřad Středočeského kraje proto není oprávněn rozhodovat o oprávněních k místu poskytování zdravotních služeb v jiném správním obvodu (např. Magistrátu) a naopak. Jelikož žalobkyně sama argumentuje, že nemá fakticky žádné místo k poskytování zdravotních služeb vně správního obvodu Krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

úřadu Středočeského kraje, bylo toto též důvodem zrušení registrace 2002, neboť nejsou-li na daném místě celá léta poskytovány zdravotní služby, je třeba (byť i historické) rozhodnutí zrušit, aniž by bylo dotčeno stávající oprávnění žalobkyně udělené jiným krajským úřadem. Vydáním prvostupňového rozhodnutí se tak jedná o narovnání právního stavu s faktickým, aniž by se jakkoliv změnilo právní postavení žalobkyně.

22. Žalovaný dále konstatoval, že námitku stran platnosti registrace nestátního zdravotnického zařízení na území Prahy 5 dostatečně vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí, jakož i námitku údajné nicotnosti na str. 6 napadeného rozhodnutí.
23. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně rozporuje rozdílnost oprávnění k poskytování zdravotních služeb a registrace nestátního zdravotnického zařízení, ačkoliv neuvádí, v čem rozdílnost spočívá.
24. Žalovaný odmítl poukaz žalobkyně na veřejnoprávní evidence, které obsahovaly chybné údaje, neboť jestliže dříve platná registrace 2002 nebyla žalobkyni pro místo poskytování zdravotních služeb vydána jen na dobu určitou, nýbrž naopak na dobu neurčitou, nepozbylo takové rozhodnutí o registraci platnosti. Žalovaný uvedl, že došlo pouze k nápravě faktického stavu, který navíc zapříčinila sama žalobkyně, neboť nepožádala o zrušení registrace 2002, což byla její zákonná povinnost.
25. Žalovaný konstatoval, že žaloba nepřináší nic nového oproti vypořádaným odvolacím námitkám v napadeném rozhodnutí, jež je zcela určité, srozumitelné, náležitě odůvodněné (přezkoumatelné) a plně odpovídající požadavkům na obsahovou stránku rozhodnutí dle § 68 správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v žalobě pouze opakuje námitky, které byly již v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádány. Žádné nové zásadní argumenty žaloba neobsahuje, žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.
26. Závěrem žalovaný podotkl, že nerozumí postupu žalobkyně, neboť napadené ani prvostupňové rozhodnutí se nedotýkají jejího právního postavení, což žalobkyně nikterak netvrdí (z faktického stavu plyne, že poskytuje zdravotní služby na území jiného kraje a její platné oprávnění udělené rozhodnutím 2012 tím není dotčeno). Žalovanému se žaloba jeví jako snaha o akademický rozsudek k výkladu předmětných veřejnoprávních předpisů, než jako obrana veřejných subjektivních práv žalobkyně. S ohledem na shora uvedené proto žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

27. Městský soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
28. Z registrace 2002 bylo zjištěno, že dne 17. 1. 2002 podala žalobkyně žádost o registraci nestátního zdravotnického zařízení na adrese V. 144, P. 5, jíž Úřad Městské části Prahy 16 vyhověl dne 21. 2. 2002 vydáním registrace 2002.
29. Ze správního spisu bylo zjištěno, že v odpovědi doručené Magistrátu dne 7. 2. 2017 na oznámení o zahájení kontroly a vyžádání dokladů ze dne 28. 11. 2016, č. j. MHMP 1831112/2016, žalobkyně uvedla, že na uvedeném místě na P. 5 nepůsobí již 8 let, neboť poskytuje zdravotní služby výlučně na adrese v Č. dle rozhodnutí 2012, přičemž změnu místa poskytování služeb nahlásila v roce 2009, dále žalobkyně doložila plnou moc

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

udělenou dne 7. 7. 2009 advokátovi JUDr. Danielu Weinholdovi, Ph.D., již ho zmocnila „*k zastupování před příslušnými orgány, zejména před Krajským úřadem pro Středočeský kraj, ve všech věcech souvisejících se schválením prostor a provozem žalobkyně v prostorách v ulici Ž., č.p. 2092, Č.*“. Sdělení Magistrátu z 20. 2. 2017, č. j. MHMP 251042/2017, v němž akceptoval plnou moc předloženou dne 7. 2. 2017, bylo zasláno do datové schránky zástupce žalobkyně, stejně jako protokol o kontrole ze dne 27. 3. 2017 pod č. j. MHMP 485639/2017 ZDR.

30. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že 16. 5. 2017 bylo žalobkyni do vlastních rukou doručeno oznámení Magistrátu o zahájení správního řízení z moci úřední dle § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách z 9. 5. 2017, č. j. MHMP 740646/2017. Dne 18. 5. 2017 bylo Magistrátu doručeno sdělení advokáta JUDr. Daniela Weinholda, Ph.D., že žalobkyně je ve správním řízení zastoupena jím, což je Magistrátu známo, jemu tedy mělo být oznámení o zahájení správního řízení doručeno. Dne 30. 5. 2017 byla Magistrátu doručena odpověď pronajímatele objektu na P. 5, společnosti ALBET, spol. s r.o., že od 1. 4. 2010 nemá žalobkyně na uvedené adrese nájemní smlouvu uzavřenou, neboť 25. 1. 2010 podala písemnou výpověď z nájmu, v důsledku čehož byl nájemní vztah dne 31. 3. 2010 dohodou se žalobkyní ukončen. Dne 26. 6. 2017 bylo žalobkyni do vlastních rukou doručeno sdělení Magistrátu ze dne 24. 5. 2017, č. j. MHMP 841862/2017, že plná moc, která byla v předchozí době doložena, se vztahuje k místu poskytování v Č., tedy v působnosti Krajského úřadu Středočeského kraje, kde není dána místní příslušnost Magistrátu, zatímco vedené správní řízení se vztahuje k místu poskytování zdravotních služeb na P. 5. Dne 26. 6. 2017 bylo žalobkyni do vlastních rukou doručeno oznámení Magistrátu o ukončení dokazování ze dne 7. 6. 2017, č. j. MHMP 940363/2017, a usnesení z 8. 6. 2017, č. j. MHMP 942963/2017 ZDR, jímž byla stanovena lhůta do 30. 6. 2017 k provedení úkonů účastníka řízení podle § 36 a § 38 správního řádu (právo vyjádřit své stanovisko, právo vyjádřit se k podkladům, právo nahlížet do spisu). Dne 3. 7. 2017 bylo Magistrátu doručeno advokátem JUDr. Danielem Weinholdem, Ph.D. odvolání jménem žalobkyně proti ukončení dokazování a stanovení lhůty k uplatnění jejích práv ve správním řízení. Dne 9. 8. 2017 bylo žalobkyni do vlastních rukou doručeno prvostupňové rozhodnutí. Dne 15. 8. 2017 bylo Magistrátu doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, spolu s návrhem na prohlášení jeho nicotnosti a doložením plné moci k zastupování žalobkyně ve správním řízení JUDr. Danielem Weinholdem, Ph.D., týkajícího se registrace 2002.
31. Magistrát odůvodnil prvostupňové rozhodnutí tím, že na základě kontrolního šetření z 12. 12. 2016 v místě poskytování zdravotních služeb na P. 5, z vyjádření žalobkyně ze 7. 2. 2017, jakož z odpovědi pronajímatele objektu, zjistil, že na uvedené adrese se ordinace žalobkyně nenachází. Magistrát proto zahájil s žalobkyní správní řízení ve věci zrušení registrace 2002, neboť přestala splňovat podmínky, konkrétně požadavky na technické vybavení, věcné vybavení a personální zabezpečení poskytovaných zdravotních služeb dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí zopakoval svoji argumentaci, že plná moc, která byla v předchozí době doložena, se vztahovala k místu poskytování v rámci působnosti Krajského úřadu Středočeského kraje, kde není dána jeho místní příslušnost.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2018 a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

33. Žaloba není důvodná.
34. Obsah *prvního žalobního bodu* ohledně procesního pochybení Magistrátu při doručování prvostupňového rozhodnutí žalobkyni namísto jejímu zástupci, uvedla žalobkyně toliko v obecné rovině, neboť pouze konstatovala, že v důsledku vadného doručování trpí prvostupňové rozhodnutí zásadní procesní vadou, která již sama o sobě měla být důvodem pro jeho zrušení.
35. Soud předně zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“), je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, nebo ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108). Městský soud se tudíž touto námitkou zabýval též v obecné rovině.
36. Podle § 34 odst. 2 správního řádu *„s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“*
37. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou v odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat, musí se jednat tedy o písemnost, jíž správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 - 61, publ. pod č. 3021/2008 Sb. NSS). Pokud doručení písemnosti zastoupenému nemá účinky na běh lhůt, což v praxi znamená, že případná lhůta pro provedení určitého úkonu, jež by z takové písemnosti vyplývala, se bude obecně počítat nikoliv od doručení písemnosti zastoupenému, ale výlučně od doručení písemnosti zástupci (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2012, č. j. 78 A 5/2011 - 31, na nějž odkázal žalovaný v napadeném rozhodnutí).
38. Samotné nedoručení zástupci nelze dle konstantní judikatury NSS vždy bez dalšího kvalifikovat jako podstatnou vadu řízení, která by mohla mít dopad na jeho výsledek. NSS v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 7 A 125/2001 - 39, judikoval, že byl-li však v důsledku tohoto postupu opravný prostředek podán opožděně, přičemž šlo o jediný důvod pro zamítnutí obrany, aniž bylo projednáno samotné odvolání, jedná se o podstatné zkrácení procesních práv účastníka a takové rozhodnutí správního orgánu musí být zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Naproti tomu bylo-li rozhodnutí doručeno jen účastníkovi řízení, který se však choval aktivně, konkrétně podal opravný prostředek a ten byl projednán, nedošlo tím k žádné redukci jeho práva na odvolání a striktní trvání na doručení zástupci by bylo v dané situaci zbytečným formalismem (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, publ. pod č. 3048/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Ads 74/2009 - 56, publ. pod č. 1973/2009 Sb. NSS). V této souvislosti navíc odkazuje městský soud na § 84 odst. 2 správního řádu, podle něhož se nemůže neoznámení dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil, jehož smyslem je právě to, aby se na takovém formalismu nelpělo.

39. Městský soud se s ohledem na shora citovaná ustanovení správního řádu a judikaturu NSS ztotožnil s posouzením žalovaného, jenž v napadeném rozhodnutí shledal námitku žalobkyně ohledně chybného doručování důvodnou, avšak konstatoval, že toto procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť aktivitou žalobkyně se s rozhodnutím seznámil též její zmocněnec, jenž následně podal odvolání. Z obsahu podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí je zřejmé, že zástupce žalobkyně se s prvostupňovým rozhodnutím seznámil, neboť proti němu podal jménem žalobkyně včas a podrobně odůvodněné odvolání, přičemž žalovaný se na str. 3 a 4 s touto odvolací námitkou žalobkyně podrobně vypořádal. Procesní aktivitou žalobkyně, jež svému zástupci prvostupňové rozhodnutí prokazatelně předložila, tak bylo pochybení Magistrátu spočívající v nesprávném doručování zhojeno, a toto pochybení tudíž nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Tímto následným zhojením procesních vad při doručování proto nemohlo dojít ke zkrácení žalobkyně na jejích procesních právech, neboť následně podala prostřednictvím svého zástupce včasné odvolání, jež bylo řádně a věcně projednáno žalovaným jakožto odvolacím orgánem v odvolacím řízení. Stejným postupem se pak zástupce žalobkyně prostřednictvím její osoby seznámil též s oznámením Magistrátu o zahájení správního řízení, sdělení Magistrátu ze dne 24. 5. 2017, oznámení o ukončení dokazování a výzvou k provedení úkonů účastníka řízení dle § 36 a § 38 správního řádu, neboť na tyto listiny doručené do vlastních rukou žalobkyně její zástupce reagoval jednotlivými podáními z jeho datové schránky jakožto advokáta.
40. První žalobní bod tak neshledal městský soud důvodným.
41. Následně se městský soud zabýval druhým a třetím žalobním bodem, v rámci nichž žalobkyně namítla nezákonnost, neurčitost, nesrozumitelnost a absenci náležitého odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i nicotnost prvostupňového rozhodnutí Magistrátu, nejprve však považoval za vhodné vyložit rozsah a dopady relevantní právní úpravy na daný případ žalobkyně.
42. Soud vyšel z následující právní úpravy ve znění účinném k rozhodnému dni, tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
43. Podle § 2 odst. 1 zákona o zdravotních službách *„poskytovatelem zdravotních služeb se rozumí fyzická nebo právnická osoba, která má oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle tohoto zákona.“*
44. Podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách *„o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb rozhoduje krajský úřad, v jehož správním obvodu je zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány.“*
45. Toto ustanovení podle důvodové zprávy k § 15 zákona o zdravotních službách uvádí, který správní orgán v jednotlivých případech rozhoduje o udělení oprávnění

k poskytování zdravotních služeb pro jednotlivé poskytovatele. V drtivé většině případů se jedná o krajský úřad, v jehož správním obvodu se nachází zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány. K tomuto místně příslušnému krajskému úřadu podává žádost o udělení oprávnění se všemi potřebnými přílohami (§ 18 zákona o zdravotních službách) v zásadě každý lékař, který chce provozovat svou soukromou praxi. Krajským úřadem jsou rovněž udělována *oprávnění* (neboli *registrace* dle terminologie na základě dřívější právní úpravy dané zrušeným zákonem č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních) i lůžkovým zdravotnickým zařízením, pokud nejsou zřizována přímo některým z ústředních orgánů státní správy - příslušným ministerstvem, uvedeným v písm. b) a c).

46. Z citované důvodové zprávy k § 15 zákona o zdravotních službách tak vyplývá, že zákonodárce považuje „oprávnění“ udělovaná podle zákona o zdravotních službách za „registrace“ podle terminologie na základě dřívější právní úpravy dané zrušeným zákonem č. 160/1992 Sb., tedy za významově i obsahově shodná.
47. Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o zdravotních službách *„fyzické osobě se udělí oprávnění k poskytování zdravotních služeb na její písemnou žádost, jestliže je oprávněna užívat k poskytování zdravotních služeb zdravotnické zařízení, které splňuje požadavky na technické a věcné vybavení.“*.
48. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o zdravotních službách *„fyzické osobě se udělí oprávnění k poskytování zdravotních služeb na její písemnou žádost, jestliže jsou splněny požadavky na personální zabezpečení poskytovaných zdravotních služeb.“*.
49. Podle důvodové zprávy k § 16 zákona o zdravotních službách může mít jeden poskytovatel více míst poskytování zdravotních služeb, tedy více zdravotnických zařízení.
50. Ustanovení § 19 zákona o zdravotních službách obsahuje výčet náležitostí, které musí každé rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb obsahovat.
51. Podle důvodové zprávy k § 19 zákona o zdravotních službách je z důvodu snížení administrativní zátěže při vydávání oprávnění pro území jednoho kraje vydáváno poskytovateli pouze jedno oprávnění k poskytování zdravotních služeb, i když bude poskytovat zdravotní služby ve více zdravotnických zařízeních na území tohoto kraje.
52. Podle § 21 odst. 1 věty první a druhé zákona o zdravotních službách *„Poskytovatel je povinen písemně oznámit příslušnému správnímu orgánu všechny změny týkající se údajů uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb a dále všechny změny týkající se údajů v dokladech předkládaných se žádostí o udělení oprávnění a předložit o těchto změnách doklady, pokud mohou být důvodem pro pozastavení, změnu, zrušení nebo zánik oprávnění. Poskytovatel je dále povinen písemně oznámit správnímu orgánu, který vydal souhlas, povolení nebo jiné rozhodnutí nebo závazné stanovisko jako podklad pro rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb, všechny změny týkající se těchto rozhodnutí nebo závazného stanoviska, pokud mohou být důvodem pro jejich změnu, zrušení nebo odejmutí.“*.
53. Každý poskytovatel zdravotních služeb je tak podle § 21 odst. 1 zákona o zdravotních službách povinen písemně oznámit správnímu orgánu příslušnému dle § 15 tohoto zákona všechny změny týkající se údajů uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb a dále všechny změny týkající se údajů v dokladech předkládaných se žádostí o udělení tohoto oprávnění, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o takových změnách dozvěděl, a předložit o nich doklady. Tuto notifikační povinnost musí poskytovatel zdravotních služeb splnit tehdy, pokud změny v údajích mohou být důvodem pro pozastavení, změnu, zrušení nebo zánik uděleného oprávnění. Na základě tohoto oznámení pak příslušný správní orgán rozhodne podle okolností o změně, o pozastavení nebo o odejmutí oprávnění k poskytování zdravotních služeb. V případě nesplnění oznamovací povinnosti zakotvené v tomto ustanovení hrozí poskytovateli ze strany příslušného správního orgánu pokuta až do výše 300 000 Kč [§ 117 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 117 odst. 4 písm. c) zákona o zdravotních službách].

54. Zákon o zdravotních službách v § 22 až § 24 stanoví podmínky, za nichž dochází k zániku oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Oprávnění správní orgán odejme vždy v případech, kdy poskytovatel přestane splňovat podmínky pro poskytování zdravotních služeb stanovené zákonem.
55. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách *„příslušný správní orgán změní, pozastaví nebo odejme oprávnění k poskytování zdravotních služeb, jestliže poskytovatel přestal splňovat některou z podmínek uvedených v § 16 odst. 1 písm. f) nebo g) a odst. 2 písm. b).“*
56. Podle § 24 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách *„příslušný správní orgán může odejmout oprávnění k poskytování zdravotních služeb, jestliže zdravotní služby nejsou poskytovány po dobu delší než 1 rok.“*
57. Ustanovení § 24 zákona o zdravotních službách tedy uvádí situace, ve kterých správní orgán příslušný dle § 15 tohoto zákona změní, pozastaví nebo odejme oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Správní orgán má možnost volby a správního uvážení ohledně formy, kterou zvolí, nicméně jedna z těchto forem musí být zvolena vždy, nastane-li některý z vypočtených případů. Pod § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách se jedná o případy, kdy poskytovatel přestane splňovat požadavky na technické a věcné vybavení zdravotnického zařízení [v současné době stanovené vyhláškou Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 3. 2012 č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 92/2012 Sb.“)], případně pozbude oprávnění takové podmínky splňující prostory užívat (např. formou ukončení nájemní smlouvy). Dále jde o situaci, kdy poskytovatel přestane splňovat požadavky na personální zabezpečení poskytovaných zdravotních služeb, v současné době upravené též vyhláškou č. 99/2012 Sb. Pod § 24 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách se pak jedná o případy, kdy zdravotní služby nejsou poskytovány po dobu delší než jeden rok.
58. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb. účinného do 31. 3. 2012 *„oprávnění k provozování nestátního zařízení vzniká rozhodnutím o registraci krajského úřadu příslušného podle místa provozování nestátního zařízení.“*
59. Podle § 8 odst. 2 věty první zákona č. 160/1992 Sb. účinného do 31. 3. 2012 *„Oprávnění k provozování nestátního zařízení, jehož provozovatelem je v hlavním městě Praze fyzická osoba nebo jiná právnická osoba než městská část nebo hlavní město Praha, vzniká rozhodnutím o registraci obvodním úřadem.“*
60. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb. účinného do 31. 3. 2012 *„provozovatel nestátního zařízení je povinen do 15 dnů oznámit orgánu příslušnému k registraci všechny změny týkající se údajů obsažených v rozhodnutí o registraci a dokladů, které je povinen k žádosti o registraci připojit.“*

61. Podle § 121 odst. 1 zákona o zdravotních službách „Osoba, která je oprávněna provozovat nestátní zdravotnické zařízení na základě rozhodnutí o registraci podle dosavadního zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních (dále jen „registrace“), může na základě registrace poskytovat zdravotní služby, které odpovídají druhu a rozsahu zdravotní péče uvedené v registraci; tato osoba se považuje za poskytovatele. Držitelé registrace podle dosavadních právních předpisů mají právo na vydání oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle tohoto zákona za předpokladu, že doloží náležitosti nutné k udělení registrace podle tohoto zákona.“.
62. Podle důvodové zprávy k § 121 odst. 1 zákona o zdravotních službách registrace nestátních zdravotnických zařízení, které byly vydány podle zákona č. 160/1992 Sb. budou považovány za oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle návrhu zákona o zdravotních službách. Pouze v případě, že poskytovatel bude požadovat změnu dříve vydané registrace, bude mu vydáno již nové oprávnění podle tohoto zákona.
63. I zde je z citované důvodové zprávy k § 121 zákona o zdravotních službách zřejmé, že zákonodárce považuje „oprávnění“ udělovaná dle zákona o zdravotních službách za „registrace“ dle terminologie na základě dřívější právní úpravy dané zrušeným zákonem č. 160/1992 Sb.
64. Zákon o zdravotních službách sice původně předpokládal povinnou přeregistraci všech držitelů registrace nestátního zdravotnického zařízení (soukromých poskytovatelů zdravotnických služeb) na poskytovatele zdravotní služby s tím, že dosavadní registrace pozbydou po 36 měsících účinnosti a musejí být nahrazeny oprávněním k poskytování zdravotních služeb, tato povinnost však byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 1/12, na nějž odkazuje též žalovaný. Poskytovatelé zdravotních služeb, kteří byli ke dni nabytí účinnosti zákona o zdravotních službách držiteli registrace nestátního zdravotnického zařízení podle zákona č. 160/1992 Sb., mohli tedy bez omezení nadále poskytovat zdravotní služby, aniž by byli povinni žádat o vydání nového oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Pokud však o nové oprávnění požádali, dnem nabytí účinnosti tohoto oprávnění pozbylo účinnosti a platnosti rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení, přičemž příslušný správní orgán (tj. ve většině případů příslušný krajský úřad) je oprávněn změnit či zrušit rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení, přestane-li poskytovatel zdravotních služeb splňovat podmínky, za nichž mu byla registrace nestátního zdravotnického zařízení vydána.
65. Podle § 121 odst. 3 zákona o zdravotních službách „Příslušný správní orgán může registraci změnit nebo zrušit, přestane-li poskytovatel splňovat podmínky, za nichž byla registrace vydána. Příslušný správní orgán též může registraci změnit, zrušit nebo pozastavit z důvodu, pro který lze změnit, odejmout nebo pozastavit oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle tohoto zákona; ustanovení upravující důvody a další podmínky pro změnu, odejmutí nebo pozastavení oprávnění se použijí přiměřeně.“.
66. Podle § 121 odst. 4 věty první zákona o zdravotních službách „registrace pozbývá platnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb.“.
67. Městský soud předně upozorňuje, že žalobkyně ve své právní argumentaci zaměřuje dvě rozdílná rozhodnutí o oprávnění k poskytování zdravotních služeb. O udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb rozhoduje toliko krajský úřad (pro území hlavního města Prahy se jedná o Magistrát hlavního města Prahy), v jehož správním obvodu je umístěno zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány [§ 15 odst. 1

písm. a) zákona o zdravotních službách]. Místně příslušným krajským úřadem je tedy vždy krajský úřad, v jehož správním obvodu se nachází zdravotnické zařízení, o jehož poskytování zdravotních služeb se rozhoduje. Nelze proto zaměňovat dvě různá rozhodnutí správních orgánů s odlišným výkonem místní příslušnosti. V prvním případě se jedná o registraci 2002, již vydal Úřad městské části Prahy 16 žalobkyni registraci nestátního zdravotnického zařízení opravňující žalobkyni k poskytování zdravotních služeb na adrese na P. 5, kterou následně zrušil Magistrát prvostupňovým rozhodnutím, při jehož vydání postupoval zcela v rámci své pravomoci a místní příslušnosti. V druhém případě jde o rozhodnutí 2012, jímž Krajský úřad Středočeského kraje udělil žalobkyni oprávnění k poskytování zdravotních služeb na adrese v Č. Jelikož území P. 5 se nachází ve správním obvodu Magistrátu hlavního města Prahy a území Č. ve správním obvodu Krajského úřadu Středočeského kraje, je zřejmé, že se jedná o dva různé správní obvody, v rámci každého z nich je oprávněn rozhodovat oprávnění k poskytování zdravotních služeb dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách jiný správní orgán.

68. V případě registrace 2002 se terminologicky sice jedná o „registraci“, jak namítá žalobkyně, avšak podle § 8 zákona č. 160/1992 Sb. vniká „oprávnění“ k provozování nestátního zdravotnického zařízení rozhodnutím o registraci příslušným obvodním úřadem. Z důvodové zprávy k zákonu o zdravotních službách je zcela zřejmý výklad zákonodárce, jenž konstatuje, že „registrace“ nestátních zdravotnických zařízení, které byly vydány podle zákona č. 160/1992 Sb. (tedy případ registrace 2002), budou považovány za „oprávnění“ k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách. Pouze v případě, že poskytovatel zdravotního zařízení bude požadovat změnu dříve vydané registrace, bude mu vydáno již nové oprávnění podle zákona o zdravotních službách. V případě registrace 2002 je zřejmé, že tato situace nenastala, neboť žalobkyně sama ve svých vyjádřeních adresovaných Magistrátu uvádí, že o změně místa výkonu poskytování zdravotních služeb z adresy na P. 5 na adresu v Č. informovala v roce 2009 Krajský úřad Středočeského kraje, přičemž změna byla dle tvrzení žalobkyně krajským úřadem zohledněna v rozhodnutí 2009. Toto oznámení však žalobkyně učinila ke Krajskému úřadu Středočeského kraje nesprávně, neboť se jednalo o změnu registrace 2002, o níž byl oprávněn rozhodnout v té době dle zákona č. 160/1992 Sb. Úřad městské části Prahy 16, po dni nabytí účinnosti zákona o zdravotních službách dne 1. 4. 2012 pak Magistrát hlavního města Prahy. Pouze příslušný správní orgán může registraci změnit, zrušit nebo pozastavit, k čemuž nebyl oprávněn v případě registrace 2002 Krajský úřad Středočeského kraje, nýbrž Magistrát hlavního města Prahy. Pokud by Krajský úřad Středočeského kraje o změně registrace 2002 jakožto nepříslušný správní orgán skutečně rozhodl, rozhodl by tím nepříslušný správní orgán, což má vždy vliv na zákonnost rozhodnutí. Zákonnost rozhodnutí 2009 však není předmětem tohoto řízení, městský soud tak s ohledem na zásadu dispozitivnosti řízení, jež striktně ovládá přezkum správních rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., není oprávněn se zabývat zákonností rozhodnutí 2009, ani následně navazujícího rozhodnutí 2012.
69. S ohledem na shora rozvedený výklad o příslušnosti jednotlivých krajských úřadů v rámci jejich působnosti na území toliko jejich krajů, nelze tudíž souhlasit s námitkou žalobkyně, že ke dni účinnosti zákona o zdravotních službách poskytovala zdravotní služby výlučně na adrese v Č., přičemž oprávnění podle zákona o zdravotních službách zahrnuje všechna místa poskytování zdravotních služeb a nahrazuje jakoukoliv předcházející registraci, včetně registrace 2002, neboť registrace 2002 a rozhodnutí 2009 (následně rozhodnutí 2012)

byly vydány jako samostatná rozhodnutí v rámci působnosti jiných správních orgánů, která na sebe vzájemně neměla žádný vliv.

70. S tím souvisí též nepřiléhavá námitka žalobkyně, že pokud by měla více míst poskytování zdravotních služeb, muselo by rozhodnutí 2012 uvádět všechna tato místa, neboť příslušný správní orgán je oprávněn spojit rozhodnutí o více místech poskytování zdravotních služeb shodného poskytovatele, avšak toliko pro místa nacházející se v působnosti jeho správního území. Laicky řečeno, pokud by Krajský úřad Středočeského kraje rozhodoval o více oprávněních k poskytování zdravotních služeb jednoho poskytovatele pro více míst, byl by oprávněn rozhodnout pouze o oprávnění pro ta místa, jež náleží do jeho územního obvodu, nikoli již pro místa, která do jeho správního obvodu nepatří, neboť o nich je oprávněn rozhodovat zase jiný příslušný krajský úřad v rámci působnosti svého území (v daném případě se jedná o Magistrát hlavního města Prahy, neboť adresa poskytování zdravotních služeb žalobkyní na P. 5 spadá do jeho správního obvodu, jelikož se nachází na jeho území). Pro dokreslení situace ohledně působnosti jednotlivých krajských úřadů v jednotlivých správních obvodech pro rozhodování dle zákona o zdravotních službách, soud příkladmo uvádí, že pokud by žalobkyně nyní podala žádost o další oprávnění k poskytování zdravotních služeb, například ve městě Liberci, byl by oprávněn o její žádosti rozhodnout ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách toliko Krajský úřad Libereckého kraje, neboť v jeho obvodu by se nacházelo zdravotnické zařízení, v němž by žalobkyně poskytovala zdravotní služby. Podle výkladu žalobkyně by však i v případě její žádosti o poskytování zdravotních služeb například na adrese v Liberci musel rozhodovat právě Krajský úřad Středočeského kraje, což by ovšem s ohledem na zcela jasné znění citovaného ustanovení zákona o zdravotních službách bylo nezákonné. Správní obvody Magistrátu, Krajského úřadu Středočeského kraje, ani jakéhokoli jiného krajského úřadu však pro účely oprávnění dle zákona o zdravotních službách nelze zaměňovat. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že rozhodování o udělení veřejnoprávního oprávnění k poskytování zdravotních služeb je založeno na regionálním principu podle jednotlivých správních obvodů krajských úřadů.
71. Výše uvedené dopadá též na další námitku žalobkyně, podle níž registrace 2002 dle dřívějšího zákona č. 160/1992 Sb. pozbyla platnosti dle věty první § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách nejpozději právní mocí rozhodnutí 2012, a nemůže být proto zrušena prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu o mnoho let poté. K této námitce soud uvádí, že registrace 2002 do doby jejího zrušení prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu platnosti nikterak nepozbyla, neboť registrace dle § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách pozbývá platnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb, což však v případě žalobkyně nenastalo, neboť ta o změnu registrace dle § 121 odst. 3 zákona o zdravotních službách příslušný správní orgán nepožádala. Žalobkyně oznámila změnu o místě poskytování zdravotních služeb dle jejích slov toliko Krajskému úřadu Středočeského kraje, který o ní však nebyl oprávněn rozhodnout, zákonnost jeho rozhodnutí 2009 ani rozhodnutí 2012 však není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení, jejich zákonnosti se tak městský soud nemůže zabývat. Uvedený stav ničeho nemění na skutečnosti, že do doby zrušení registrace 2002 Magistrátem prvostupňovým rozhodnutím, byla registrace 2002 stále platná, do doby vydání prvostupňového rozhodnutí totiž nedošlo k její změně ani zrušení ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o zdravotních službách. Vydání dalšího oprávnění (či původně registrace) v rozhodnutí 2012 tak nemohlo mít vliv na trvání registrace 2002 pro místo poskytování na adrese na P. 5, jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

72. Ustanovení § 121 odst. 4 navíc upřesňuje své tři předchozí odstavce, zejména § 121 odst. 1 zákona o zdravotních službách, podle něhož jsou registrace nestátních zdravotnických zařízení, které byly vydány dle zákona č. 160/1992 Sb. považovány za oprávnění k poskytování zdravotních služeb dle zákona o zdravotních službách, pouze s výjimkou, že pokud by poskytovatel požadoval změnu dříve vydané registrace, bude mu vydáno již nové oprávnění dle zákona o zdravotních službách, jak ostatně vyložil sám zákonodárce v důvodové zprávě k tomuto ustanovení. Nelze tudíž přisvědčit námitce žalobkyně, že jakmile bylo oprávnění dle zákona o zdravotních službách vydáno, registrace dle zákona č. 160/1992 Sb. zanikla, neboť dikce zákona o zdravotních službách tento výklad žalobkyně nepodporuje.
73. Námitce žalobkyně stran nemožnosti zaměňovat pojmy „registrace“ a „oprávnění“, i když povolují stejnou činnost, neboť se jedná o dva různé akty, městský soud také nepřisvědčil. Jedná se sice o dvě rozhodnutí podle odlišných zákonů, ale obsahově se tato rozhodnutí shodují. Zákonem o zdravotních službách byl s účinností od 1. 4. 2012 zrušen a nahrazen právě zákon č. 160/1992 Sb., jak vyplývá z § 128 zákona o zdravotních službách a jeho důvodové zprávy.
74. Námitka nicotnosti prvostupňového rozhodnutí pak s ohledem na shora uvedené též neobstojí. Jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, předmětná správní činnost Magistrátu pouze reflektovala faktický stav ohledně udělené registrace 2002, neboť žalobkyně již „téměř 8 let“ zdravotní služby na adrese na P. 5 neposkytovala, jak sama během správního řízení zdůraznila. V případě, že správní orgán rozhodne ve věci samé, aniž by měl v dané věci dostatek pravomoci, jedná se o tzv. nicotnost neboli nulitu takového aktu. Magistrát ovšem měl zcela jistě pravomoc v daném případě o věci samé rozhodnout, jak již městský soud shora vyložil, proto se nemůže v případě prvostupňového rozhodnutí jednat o nicotnost způsobenou nedostatkem pravomoci.
75. Rozsáhlá judikatura správních soudů pak za vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí označuje např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje [co není osobou v právním slova smyslu, zaniklému (zemřelému) subjektu], nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí, např. uložení povinnosti dle zrušeného předpisu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006, publ pod č. 1629/2008 Sb. NSS). Městský soud ani jeden z uvedených případů nicotnosti u prvostupňového rozhodnutí neshledal, neboť toto rozhodnutí vydal příslušný správní orgán dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Návrhu žalobkyně na vyslovení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí proto městský soud nemohl vyhovět.
76. Ani žalobní námitce neurčitosti, nesrozumitelnosti a absence náležitého odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy měl žalovaný opominout podstatu výhrad žalobkyně ohledně záměny čtvrtého a pátého odstavce § 121 zákona o zdravotních službách, městský soud nepřisvědčil. S odvolací námitkou žalobkyně proti odkazu Magistrátu na nálezný Ústavního soudu Pl. ÚS 1/12, když na § 121 odst. 5 zákona o zdravotních službách neodkazovala, se žalovaný vypořádal na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že ani argumentaci žalobkyně odkazující na § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách neshledal důvodnou. Je nepochybné, že Magistrát nemohl v prvostupňovém rozhodnutí ze

dne 25. 7. 2017 odkázat na § 121 odst. 5 zákona o zdravotních službách, který byl zrušen nálezem Ústavního soudu již dne 27. 12. 2012, kdy podle názoru soudu došlo k přehlédnutí Magistrátu, jenž měl správně odkázat na § 121 odst. 4 uvedeného zákona, ovšem tuto chybu napravil žalovaný právě v napadeném rozhodnutí, v němž se s odkazem žalobkyně na § 121 odst. 4 zákona o zdravotních službách vypořádal. Žalovaný pak správně vyložil, že toto ustanovení nelze interpretovat bez zohlednění pravomoci a působnosti správních orgánů, kdy podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách rozhoduje o udělení oprávnění krajský úřad, v jehož správním obvodu je zdravotnické zařízení, v němž budou zdravotní služby poskytovány.

77. Druhý a třetí žalobní bod neshledal městský soud důvodnými.
78. Na adrese na P. 5 nestátního zdravotnického zařízení dle registrace 2002, jehož provozovatelem byla žalobkyně, nebyly zdravotní služby žalobkyní poskytovány po dobu delší než 1 rok, konkrétně „téměř 8 let“, jak sama ve vyjádření během správního řízení uvedla. Magistrátem bylo navíc na základě zásady vyšetřovací, jež ovládá správní řízení vedená správními orgány z úřední povinnosti (*ex officio*), ověřeno, že ode dne 1. 4. 2010 neměla žalobkyně na uvedené adrese nájemní smlouvu uzavřenou, neboť dne 25. 1. 2010 podala písemnou výpověď z nájmu, v důsledku čehož byl její nájemní vztah na adrese na P. 5 dohodou ukončen dne 31. 3. 2010. Protože žalobkyně neposkytovala na uvedeném místě zdravotní služby po dobu delší jednoho roku, nezbývalo Magistrátu nic jiného než registraci 2002 zrušit z důvodu podle § 21 odst. 4 písm. f) zákona o zdravotních službách. Žalobkyně pak nesplnila povinnost požádat příslušný správní orgán dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách (tedy do 31. 3. 2012 Úřad městské části Prahy 16 a od 1. 4. 2012 Magistrát) ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) citovaného zákona o ukončení poskytování zdravotních služeb v oboru uvedeném ve výroku rozhodnutí o registraci 2002 a požádat o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení. Žalobkyně toto v průběhu správního ani následného soudního řízení nikterak nepopřela, kdy naopak výslovně uvedla, že změnu nahlásila Krajskému úřadu Středočeského kraje, který však v intencích shora vyložené materie nebyl krajským úřadem příslušným dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.
79. Nestátní zdravotnické zařízení, jehož provozovatelem byla žalobkyně, bylo „personálně vybaveno“ toliko žalobkyní, která však od 1. 4. 2010 neměla na uvedené adrese na P. 5 pro místo poskytování zdravotních služeb uvedené v registraci 2002 uzavřenou platnou nájemní smlouvu, jak bylo shora uvedeno, čímž přestala splňovat též požadavky na technické a věcné vybavení a dále požadavky na personální zabezpečení poskytovaných zdravotních služeb dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách. Protože žalobkyně nesplňovala požadavky na technické, věcné a personální zabezpečení pro poskytování zdravotních služeb na P. 5, Magistrát zcela správně dospěl k závěru, že nestátní zdravotnické zařízení, jehož provozovatelem byla na uvedené adrese žalobkyně, není dostatečně technicky, věcně a personálně vybaveno, a nemůže proto poskytovat žádnou zdravotní péči. Za této situace skutečně Magistrátu nezbývalo nic jiného než registraci nestátního zdravotnického zařízení zrušit.
80. Jak bylo shora odůvodněno, závěr správních orgánů, že žalobkyně není oprávněna poskytovat zdravotní péči na adrese na P. 5, byl správný. Soud může posoudit pouze to, zda byly splněny podmínky pro zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení, a v tomto ohledu závěrům správních orgánů nelze ničeho vytknout.

81. Žalovanému je navíc třeba dát za pravdu, že žalobkyně v podané žalobě do značné míry stále opakuje jedny a tytéž argumenty uplatněné již v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně nerefletovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti právě v napadeném rozhodnutí. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na shora reprodukováné námitky, aniž by reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).
82. Městský soud žalobu neshledal důvodnou a po skutkové i právní stránce se ztotožnil se žalovaným správním orgánem, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Nutno konstatovat, že městský soud neshledal, že by tato rozhodnutí postižena vnitřní rozporností, že by si vzájemně odporovala nebo že by byla nepřezkoumatelná. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou jasná a nenaplnují znaky nicotnosti ve smyslu § 77 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

83. Na základě shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.
84. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“* Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán pak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.